

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudkyň JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobkyně: **FAJAN spol. s r. o.,** se sídlem Husova 1336, Kadaň, zastoupená Mgr. Vilémem Burianem, advokátem se sídlem Na Příkopech 902, Chomutov, proti žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje,** se sídlem Velká Hradební 3118/48, Ústí nad Labem, ve věci žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 5. 2015, č. j. 1044/SCKZU/2015-4, JID: 65642/2015/KUUK, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 4. 10. 2017, č. j. 15A 95/2015 - 37,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává.**

Odůvodnění:

I. Jádro sporu a dosavadní postup správních orgánů a soudu

[1] Rozsudkem označeným v záhlaví byla zamítnuta žaloba žalobkyně proti rozhodnutí žalovaného popsanému tamtéž, jímž bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Kadaň, obecního živnostenského úřadu, ze dne 5. 3. 2015, č. j. MUKK/8583/2015, sp. zn. ŽÚ/954/2013/Ma (dále též prvostupňové rozhodnutí"). Prvostupňovým rozhodnutím byla žalobkyni dle ustanovení § 58 odst. 4 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o obcích"), uložena pokuta ve výši 35 000 Kč, neboť porušila obecně závaznou vyhlášku města Kadaně č. 8/2009, o stanovení závazných podmínek nezbytných k zajištění veřejného pořádku pro

pořádání, průběh a ukončení veřejnosti přístupných tanečních zábav a diskoték konaných mimo veřejná prostranství (dále jen „vyhláška obce“), a to konkrétně čl. 2 odst. 2 vyhlášky, když ve dnech 11. 1. 2014 v 00:15 hod., 19. 1. 2014 v 00:15 hod. a 26. 1. 2014 v 00:30 hod. v Inferno Music Clubu na adrese Husova 1336 v Kadani pořádala veřejné hudební produkce ve vnitřních prostorách budovy, a to přesto, že v pátky, soboty a ostatní dny (pokud následuje den pracovního klidu) lze pořádat veřejné hudební produkce ve vnitřních prostorách budov v době od 8 do 24 hod. Žalobkyni byla rovněž uložena povinnost nahradit náklady řízení částkou ve výši 1000 Kč.

[2] Pro účely řízení o kasační stížnosti je sporné, jak vyložit pojem „veřejné hudební produkce“ a zda bylo v řízení o správním deliktu podle tehdejšího § 58 odst. 4 zákona o obcích nad veškerou rozumnou pochybnost prokázáno, že žalobkyně se dopustila jednání popsaného v čl. 2 odst. 2 vyhlášky obce. Podle tohoto ustanovení *(v) pátky, soboty a ostatní dny (pokud následuje den pracovního klidu) lze pořádat veřejné hudební produkce ve vnitřních prostorách budov v době od 8,00 hod. do 24,00 hod.*

[3] Jednání žalobkyně mělo spočívat v tom, že ve třech případech (sobota 11. 1. 2014, neděle 19. 1. 2014, neděle 26. 1. 2014) vždy po uplynutí 24. hodiny předchozího dne (tj. v nočních hodinách po půlnoci z pátku 10. 1. 2014, soboty 18. 1. 2014 a soboty 25. 1. 2014) v prostorách Inferno Music Clubu hrála hudba a do těchto prostor byl umožněn vstup a účast na hudební produkci osobám, které se staly členy Inferno Clubu. Jím se mohl stát zásadně kdokoli, kdo uvedl své jméno a příjmení a bydliště a podepsal se na předloženou listinu. Byla mu vystavena kartička s uvedením pořadového čísla, jména hosta, razítka a podpisu provozovatele. Každý takovýto člen klubu si mohl do prostor Inferno klubu přivést s sebou jednočlenný doprovod. Samotné členství v klubu nebylo zpoplatněno, běžnou barovou konzumaci a vstup do prostor si každý takovýto člen hradil sám. Členové byli poučeni o pravidlech fungování klubu.

[4] V souvislosti s údajnými klubovými akcemi bylo na webu Inferno Music Clubu i na vstupních dveřích klubu uvedeno, že v příslušné dny se tam budou konat akce, jež se na první pohled dle jejich popisu mohly jevit jako diskotéka s diskžokejem, vystoupení go-go tanečnic a pánský striptýz.

[5] Krajský soud dospěl k závěru, že takto charakterizované jednání žalobkyně bylo provozováním veřejné produkce ve vnitřních prostorách budovy po 24. hodině.

II. Kasační stížnost a vyjádření k ní

[6] Žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) má za to, že se o veřejnou akci nejednalo. Mimo jiné namítá, že nebylo dostatečně zohledněno, že akce byla jako soukromá na vstupních dveřích označena. Akcentovala, že u správního trestání musí být důsledně aplikována zásada *in dubio pro reo*.

[7] Žalovaný navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[8] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a přitom neshledal vady uvedené v odstavci 4, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[9] Podle § 58 odst. 4 ve spojení s odst. 1 zákona o obcích, ve znění účinném do 30. 6. 2017, platilo, že *(o)bec může uložit pokutu až do výše 200 000 Kč osobě uvedené v odstavci 1* (tedy právnické osobě a fyzické osobě, která je podnikatelem), *která porušila povinnost stanovenou právním předpisem obce*. Podle již zmíněného čl. 2 odst. 2 vyhlášky obce *(v) pátky, soboty a ostatní dny (pokud následuje den pracovního klidu) lze pořádat veřejné hudební produkce ve vnitřních prostorách budov v době od 8,00 hod. do 24,00 hod.*

[10] Podstatou věci je posouzení, co lze rozumět pojmem „veřejné hudební produkce ve vnitřních prostorách budov“.

[11] Ve věci Jacobellis v. Ohio, 378 U. S. 184 (1964) (základní informace dostupná například na https://caselaw.findlaw.com/us-supreme-court/378/184.html) vyslovil soudce Nejvyššího soudu Spojených států amerických Potter Stewart ve svém konkurujícím stanovisku, zjednodušeně řečeno, že sice neumí definovat tvrdou pornografii, ale že ji pozná, když ji uvidí [„*I shall not today attempt further to define the kinds of material I understand to be embraced within that shorthand description* (míněna hard-core pornografie, pozn. NSS), *and perhaps I could never succeed in intelligibly doing so. But I know it when I see it, and the motion picture involved in this case is not that.*“]. Odpovědí na právní otázku předestřenou kasační stížností je jakási parafráze Stewartova výroku - je složité definovat, co je to veřejná hudební produkce, odehrává-li se ve vnitřních prostorách budov, ale v konkrétním případě ji lze vcelku s jistotou rozpoznat.

[12] Nejvyšší správní soud se shoduje se žalovaným i s krajským soudem, že v případě stěžovatele žalovaný zcela správně rozpoznal, jak se věci mají. Pod nánosem nejrůznějších zastíracích opatření, kterými se stěžovatel snažil vysmeknout pravidlu, že po 24. hodině nelze v Kadani v určité dny provozovat mimo jiné diskotéku či hudební klub, se skrývalo to, co zjistil žalovaný – provozování diskotéky či hudebního klubu po 24. hodině.

[13] Při posouzení, zda je určitá hudební produkce ve vnitřních prostorách budov pořádána veřejně, lze jen obtížně vytýčit abstraktní a za všech okolností platný katalog rysů či vlastností, které taková činnost musí mít, aby byla činností takto vyhláškou obce charakterizovanou. Vždy je nutno konkrétní případ posuzovat spolu s kontextem, v němž se odehrává, a zohlednit všechny pro něj podstatné a nezřídka velmi specifické rysy či jejich vzájemnou kombinaci.

[14] V případě stěžovatele je podstatné v první řadě to, že základním účelem, za nímž jsou užívány prostory Inferno Music Clubu, je pořádání nejrůznějších hudebních produkcí spojených s fungováním baru, tedy diskoték a podobných akcí. Pro ně je charakteristické,

že se jich zpravidla účastní předem konkrétně neohraničený okruh osob. Tyto osoby mohou klub navštěvovat i pravidelně či opakovaně, takže zajisté lze v určitých případech hovořit o stálých návštěvnících. Obecně však není vstup do klubu nijak omezován, není „výběrový"; klub je zásadně otevřen každému. Pokud obec omezí časy, v nichž klub může jako takto popsaný fungovat (Nejvyšší správní soud hlouběji nezkoumal, zda toto omezení bylo zákonné a ústavní, neboť stěžovatelka nenamítala, že by nebylo, a ani ze spisu nebylo *prima facie* patrné, že by být nemělo), je vcelku logické, že provozovateli to nebude milé. Za takové situace se přímo nabízí snažit se nepříjemné omezení obejít fingováním soukromé akce a zastřít tím skutečnost - tedy pokračování diskotéky či jiné podobné produkce, zásadně otevřené každému, i po obcí vnucené zavírací hodině.

[15] Mechanismus zastření skutečnosti může být přesně takový, jaký zvolil stěžovatel. Vytvořil instrumentárium, které jednotlivými vnějškovými znaky předstírá výběrovost klientely klubu po 24. hodině, avšak ve skutečnosti žádnou výběrovost nemá v úmyslu zajistit a ani tak fakticky nečiní. Stát se členem klubu bylo zjevně velmi jednoduché, ryze formální. Běžnému hostovi diskotéky postačilo poskytnout provozovatelům klubu základní osobní údaje, nechat si vystavit členskou kartičku a podepsat souhlas s pravidly, a ocitl se tam, kde chtěl být – na diskotéce, která se po 24. hodině svou podstatou nelišila od sebe samé před touto hodinou. Lišila se pouze formálně, tedy způsobem přístupu na ni, jenž však běžnému hostovi nečinil přístup samotný podstatně obtížnějším. Již vůbec nelze hovořit o jakékoli „výběrovosti" či uzavřenosti klubu nebo o tom, že by se povaha a podstata fungování prostor klubu po 24. hodině odlišovala od toho, jaká byla před touto hodinou. Nebyla žádná kritéria členství a nebyl ani patrný důvod rozlišování mezi členy a nečleny klubu (to tvrdí dokonce i stěžovatel v kasační stížnosti).

[16] Žalovaný vše podstatné pro věc samu zjistil. Co se týče rozhodných skutečností, není mezi ním a žalovaným ve skutečnosti sporu. Spor je o detaily, které nejsou podstatné, a o interpretaci nesporných skutečností.

[17] To, zda a jak bylo na dveřích klubu popsáno, že jde o soukromou akci, je pro věc v daném kontextu nevýznamné. Proto je i nevýznamné, zda nápis byl na vnitřní straně dveří, anebo (také) na vnější. Podstatná je fakticita spočívající v tom, že v zásadě kdokoli, kdo po 24. hodině do klubu přišel, se mohl stát jeho členem, a tím si užívat hudby na diskotéce. Jakýkoli nápis o údajně soukromém charakteru klubu byl v příkrém rozporu s fakticitou – s tím, jak jednoduché bylo se do klubu dostat. I okolnost, že stěžovatelka jako provozovatelka si soukromoprávně zajistila u příslušného kolektivního správce tvůrčích práv duševního vlastnictví možnost v klubu veřejnou hudební produkci provozovat, je jedním ze střípků mozaiky, který sám o sobě nemusí znamenat nic, ale v kontextu s dalšími střípky dává obrazu jasné kontury. Stejným střípkem do mozaiky jsou údaje na webové stránce klubu i na vstupních dveřích – šlo o popis programu lákající na určité konkrétní akce. Samo o sobě by to nemuselo svědčit o ničem – jistěže by se v určitý den mohla odehrát veřejná produkce, jež by skončila úderem půlnoci, a poté mohly být prostory klubu využity pro setkání uzavřené společnosti; ve skutečnosti tomu tak však nebylo a ze všeho, co v řízení vyšlo najevo, je to dobře patrné.

[18] Polemika stěžovatelky, co je veřejné a co soukromé či uzavřené, příměrem s oslavou narozenin prezidenta republiky je nepřípadná. Jistěže jedním z oněch již zmíněných střípků mozaiky, jejichž celek určí, zda konkrétní hudební produkce je veřejná, anebo soukromá, je i počet přítomných účastníků – obecně spíše platí, že větší okruh účastníků nasvědčuje, že jde o akci veřejnou, zatímco menší, že jde o akci soukromou. Je však velmi dobře představitelné a v realitě se nezřídka objevuje, že i soukromé akce (třeba právě ony stěžovatelkou zmiňované narozeniny prezidenta republiky) mohou být z hlediska počtu účastníků velkolepé, a přitom soukromé (jen pro zvané a jejich individuálně nespecifikovaný doprovod), zatímco na veřejný koncert okrajové hudební skupiny přijde jen pár diváků, a navíc vesměs stálých fanoušků, tvořených zejména příbuznými a přáteli hudebníků. A ostatně i na akci pojímanou jako „jen pro zvané“ může například nepozorností pořadatelů proniknout někdo, kdo zván nebyl a kdo se akce účastní zcela v rozporu s jejím účelem a záměrem pořadatelů (úsměvným příkladem tohoto typu může v českém prostředí být například tzv. Holubova letka, tedy skupina lidí formálně se deklarujících jako novináři, avšak ve skutečnosti navštěvující tiskové konference a podobné akce kvůli konzumaci občerstvení; viz https://cs.wikipedia.org/wiki/Holubova_letka).

[19] Ostatní jednotliviny, jež stěžovatelka uvádí ve prospěch svého pojetí (ne)veřejnosti hudební produkce, postačí vypořádat jen zkratkovitě, neboť jsou již na první pohled nepřípadné. To, zda je zpoplatněno členství v klubu, anebo vstup do prostor klubu, není samo o sobě rozhodné. V obou variantách může jít o skutečný klub či jakýsi faktický spolek s výběrovým nebo uzavřeným členstvím, ale také o fikci. V případě stěžovatelky šlo zjevně o fikci klubu - o zástěrku veřejně přístupné diskotéky či veřejně přístupného hudebního klubu.

[20] Žalovaná tedy zcela dostatečně zjistila rozhodný skutkový stav a i s ohledem na zásadu *in dubio pro reo* ze zjištěných skutečností vyvodila správný právní závěr. Pochybnosti o tom, že stěžovatelka porušila povinnost stanovenou vyhláškou obce, která zakazovala ve stanovené dny po 24. hodině *pořádat veřejné hudební produkce ve vnitřních prostorách budov*, totiž žádné nejsou. Stěžovatelka se uvedeného jednání nad veškerou rozumnou pochybnost dopustila (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2006, č. j. 2 As 46/2005 - 55, a na něj navazující stálá judikatura). Pokud krajský soud uvedený závěr stěžovatelky aproboval, zcela správně posoudil rozhodnou právní otázku.

IV. Závěr a náklady řízení

[21] Nejvyšší správní soud ze všech shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s. zamítl. Ve věci rozhodl v souladu s § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, když neshledal důvody pro jeho nařízení.

[22] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatelka nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení

nepřiznal, neboť mu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. září 2019

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu